

Bazıları tarafından, "Kur'ân-ı Kerim, Hz. Ali'ye gönderildiği hâlde Cebrâil onu Muhammed'e getirdi." diye iddia ediliyor. Bu hususta ne diyorsunuz?

Bu iddia esasen Yahudilerden kaynaklanmaktadır. Nitekim Asr-ı Saâdet'te bazı Yahudiler, sırf Kur'ân-ı Kerim'i Cebrâil (as.) getirdiği için iman etmemişler ve bizzat Resulullah Efendimize,

"Cebrâil bizim düşmanımızdır. Eğer sana gelen Mikâil olsaydı iman ederdik."

demişlerdir. Yâni, meselenin temelinde Yahudilerin Cebrâil'e (as.) düşmanlığı yatmaktadır.

Evvela, şunu ifade edelim ki, şu ayet-i kerîme, bu ve benzeri safsatalara imkân bırakmayacak kadar açıktır:

"İman eden, salih amel işleyen, Muhammed'e indirilene -ki o Rablerinden gelen bir haktır- iman eden kimselerin de günahlarını affetmiştir, hâllerini ıslâh etmiştir." (Muhammed, 47/2)

Bu ayet-i kerimede Cenâb-ı Hak, Kur'ân-ı Kerim'i Resul-i Ekrem Efendimize indirdiğini, müminlerin ona ve ona indirilene iman etmeleri gerektiğini, hak ve hakikatin ancak Kur'an'da olduğunu beyan buyurmuştur.

Yukarıdaki yersiz iddia için iki ihtimal düşünülebilir: *Birisi, Cebrâil (as.)'in, bu işi "kasten"; diğeri ise, "aldanarak" yaptığıdır.*

Vahiy, Hz.Ali (ra.)'ye gelmişken, Cebrâil'in (as.) onu, kasten Hz. Muhammed'e (asm.) getirdiğini iddia edenler, nefsin daima yanlış yola sevk ettiği ve şeytanın sürekli yanıltabildiği insan türü ile şeytana aldanmaktan uzak melek çeşidini birbirine karıştırmaktadırlar.

İnsan türünde, elçilerin, bazen padişahlarını aldattıkları ve onların fermanlarını hile ile değiştirdikleri bir vakiadır. Cebrâil (as.)'in ilâhi elçiliğini böyle bir elçiye benzetmek hem Allah'ı (cc.), hem de Cebrâil'i (as.) bilmemektir.

Mâlûmdur ki, melekler de peygamberler gibi “ismet sıfatı” ile nitelenmişlerdir. Yâni, onlar yaratılışları itibarıyla gûnahtan uzaktırlar. Şerre kabiliyetleri yoktur: Allah’a isyan etmeleri imkânsızdır.

Cenâb-ı Hak, Cebrâil’i (as.) şöyle nitelemektedir:

“Muhakkak o (Kur’an) çok şerefli bir Resulün (getirdiği) Kelâmıdır. Azim bir kudrete mâliktir. Arş’in sahibi (olan Allah) yanında çok itibarlıdır. O kendisine itaat olunandır. (Melâike-i mukarrebîn ona itaat ederler.) O emîndir.” (Tekvir, 81/19-21)

Böyle bir inanç kabul edildiği takdirde şöyle bir safsata ortaya çıkar:

Peygamberleri Allah-ü Azimüşşân değil de -hâşâ- Cebrâil (as.) tayin etmiş olur.

Cebrâil’e (as.) onun şanına yakışmayan bu iftirayı yapanlara karşı Cenâb-ı Hak, Bakara Sûresinde şöyle bir tehditte bulunmaktadır:

“Kim Allah’ın meleklerine, peygamberlerine, Cebrâil’e, Mikâil’e düşman olur ise, şüphesiz Allah o kâfirlerin düşmanıdır.” (Bakara, 2/98)

Görüldüğü gibi, âyet-i kerimede, Cenâb-ı Hak, meleklerle ve peygamberlere düşmanlığı, kendisine düşmanlık olarak kabul etmekte ve kendisinin de o kâfirlerin düşmanı olduğunu ilân etmektedir.

Hız. Cebrâil’in bu işi kasten değil de yanılarak, yâni Peygamberimizi, Hz. Ali’ye benzeterek yaptığı ihtimaline gelince, böyle bir ihtimal de düşünülemez.

Cebrâil (as.) bir anda binler yıldızda bulunup, binler melâike-i kirâma Cenâb-ı Hakk’ın emirlerini unutmadan, şaşırmadan karıştırmadan tebliğ eden, Allah’ın yetkin bir elçisidir. Onun ilmi insanlarınki gibi çalışarak elde edilmiş bir bilgi değil, vebîdir, yani Allah tarafından verilmiştir. Allah’ın böyle bir elçisine unutmama, şaşırma, yanılma isnat etmek aklen muhâldir. Böyle bir isnada her şeyden önce Cenâb-ı Hakk’ı bilmemek demektir. Elbette her şeyi en güzel surette yaratan Cenâb-ı Hakk’ın, kendisine, noksan ve kusurlu bir elçi yarattığı düşünülemez.

Hem Kur’ân-ı Azimüşşân, bir defada değil, yirmi üç sene zarfında ayet ayet, sure süre inzâl edilmiştir. Cebrâil’in (as.) böyle bir hata yaptığı -hâşâ- bir an için düşünülse bile Cenâb-ı Hak kendisini ikaz ve hatasını tashih ederdi.

Kaldı ki, Cebrâil (as.), Muhammed'i (asm.) ilk defa vahiy tebliğ ederken görmüş değildi. Doğumundan itibaren onunla alâkadar olmaya başlamış ve bu alâkası, nezâreti, hizmeti ve muhafazası, çocukluk ve gençlik yıllarında da aralıksız devam etmişti. Yâni, vahiy gelmeden önce de Resulullah Efendimiz, daima onun nezâret ve murakabesi altındaydı.

Son olarak şu noktaya dikkat etmek lâzımdır:

Peygamber Efendimize vahiy geldiğinde, Hz. Ali Efendimiz on yaşlarındaydı. Peygamberimiz ile Hz. Ali'yi en akılsız bir kimsenin dahi birbirlerine benzetmesi düşünülemezdi. Bu açık hakikate rağmen, bin dört yüz seneden beri bazı kimselerin nasıl olup da bu safsataya inandıkları ve bu hurâfenin arkasından gittiklerini anlamak mümkün değildir.